

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0351-0

HOTELOVÁ IZBA

VALÉRIA OSZTATNÁ LOOMIS

HOTELOVÁ

IZBA

Valéria Osztatná Loomis

Dizajn obalu: Lenka Honzová

Korektúra: Viktória Ondrejkočiová, Karol Kitlei

Vydalo: Mladá éra autorov nového tisícročia /MEA2000/ o. z.

©Všetky autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0351-0

*Všetkým zneužívaným, týraným
a oklamaným ženám, ktorých hlas nie je
počúť*

OBSAH

Prítomnosť.....	5
1967.....	36
Prítomnosť.....	44
1968.....	49
Prítomnosť.....	52
1972.....	57
1974.....	82
Prítomnosť.....	122
1975.....	134
Prítomnosť.....	175
1975.....	184
Prítomnosť.....	211
1976.....	223
1986.....	233
1994.....	237
2001.....	253
Prítomnosť.....	310
1976.....	358
Prítomnosť.....	361

Prítomnosť

Parkovisko pred hotelom sa hmýrilo prichádzajúcimi a odchádzajúcimi hosťami. Alexandra zaparkovala svoje červené Audi blízko k vchodu na recepciu. Otvorila dvere a vyložila nohu. Jej čierna čižma s vysokým opätkom sa nenápadne pošmykli na novom asfalte. Natiahla sa na druhé sedadlo pre kabelku. Našla výrazný červený rúž a narúžovala si ústa v spätnom zrkadle. Zaklipkala dlhými hustými mihalnicami. Jej bledomodré oči žiarili a zvyrazňovali drobné pehy na bezchybnej bledej tvári. Cez predné sklo zachytila obraz mladého muža s postaršou, vkusne oblečenou blondínkou. Prebehlo jej mysl'ou, že je to jeho matka, ale vzápätí ruka blondínky spočinula na zadku muža a jemne ho stisla. Rozpačito sa zasmial.

Alexandra odvrátila od nich pohľad a vystúpila z auta. Ovanul ju štipľavý studený vzduch. Sebavedome zdvihla pohľad. Jej dlhšie hrdzavé vlasy sa zavírali okolo huňatej čiernej kožušiny na červenom kabáte, ktorý jej siahal po členky. Odhrnula z tváre prameň nepoddajných kučier. Aj cez hrubé čierne silonky pocítila mráz. Bol december, ale nesnežilo. Obloha, bola sivá a po celej ceste sa zdalo, že sa čochvíľa rozosneží. Nebolo to typické pre Hriešne mesto, ktoré sa rozprestieralo v severnej Amerike na juhu Nevady. Prehodila cez plecica čiernu koženú kabelku, ktorá materiálom i dizajnom ladila s čižmami, a pobrala sa k recepcii v tento podvečer až nadmieru osvetleného hotela. Pri dverách jej otvoril lokaj. Podakovala sa mu. Keď vychádzala po schodoch, obzrela sa a zistila, že ostatní hostia si otvárajú dvere sami. Usmiala sa. Bola si vedomá obdivu, ktorý vyvolávala v opačnom pohlaví.

Vnútrajšok hotelu bol rovnako osvetlený a hrala vianočná hudba v doprovode so zvukom kasína, ktorý vychádzal z automatov.

„Na tri noci.“ - počula piskľavý hlas blondínky, ktorá bola teraz pred ňou v rade.

Mladík ju objímal okolo pása. Alexandra si ho premerala. Bol vyššej postavy, mal mierne kučeravé blond'ové vlasy, ktoré mu siahali po krk. Čierny kabát síce zahal'oval jeho telo, ale bolo vidieť, že je športový typ.

Typický povaľáč, pomyslela si. Na to sa blondínka otočila a venovala jej skúmový pohľad, akoby počula jej myšlienky.

Alexandra si vypla kabát a odhalila čiernu koženú mini sukňu, ktorá zvýrazňovala jej dlhé štíhle nohy a červený pulóver, ktorý ukazoval jej prednosti.

Sebavedome sa usmiala. Muž sa obzrel tiež a venoval jej obdivný pohľad, pokým sa na neho blondína spýtavo nepozrela.

Rýchlo vzala od recepcnej podávanú kartu, ktorá slúžila ako kľúče k dverám izby, a otočila sa na odchod.

„Pani, zabudla ste účet.“ - ozvala sa recepcná.

Žena sa otočila a kútikom oka sa znova pozrela na Alexandru. Schmatla účet od recepcnej a bez vd'aky sa pobrala znova na odchod. Keď prechádzala popri Alexandre, ovanul ju sladký parfum. So zdvihnutým obočí sa pozrela na ženu. Niesla sa, akoby jej tam všetko patrilo. Nielen telo muža, ktorý kráčal vedľa nej.

„Dobrý deň! Vítame vás v našom hoteli! Máte u nás rezerváciu?“

„Nie, nemám.“ - odpovedala Alexandra.

„Ako dlho túžite zostať?“

„Tri noci.“ - odpovedala, ale hneď pokračovala -

„Rada by som mala izbu v ľavom krídle s výhľadom na hory. Čo najvyššie.“

„Máme voľné štrnásť poschodie...“

„To bude dobré.“ - prerušila recepcnú.

Hlasná vrava, ktorá prichádzala z haly, kde boli schody, ju znervózňoval. O chvíľu uvidela vinníka.

Bol to asi tridsaťročný muž, očividne so psychickou poruchou. Poháňal, ako odhadovala, svojho mladšieho brata s Downovým syndrómom.

„Pod' už! Povedal som ti, aby si sa ponáhl'al!

Nebudem na teba čakať celú večnosť!“ - sácal do neho.

Mentálne postihnutý chlapec, ktorý mohol mať asi dvadsaťpäť rokov, tlačil za sebou veľký kufor a na pleciach mal batoh, kým jeho brat vydával príkazy a požiadavky.

Recepcná sa ospravedlňujúco pozrela na Alexandru.

„Tu je vaša karta. Izba číslo 1418. V cene sú grátis raňajky formou švédskeho stola a každý večer jeden nápoj v miestnom bare podľa vlastného výberu.“

Alexandra prikývla a vzala podávanú kartu, ktorá odomykala jej izbu.

„Ak by ste sa rozhodla zúčastniť oslavy nového roka, všetky informácie nájdete tu.“ - podávala jej brožúru.

Podakovala sa. Túžila byť čo najskôr v izbe. Pri výťahu sa stretla s čínskou rodinkou, ktorá medzi sebou vášnivo diskutovala. V duchu prosila, aby výťah prišiel skôr, než pracovníčka vybaví rodinu postihnutých, ktorá sa postavila do radu za ňou.

Keď sa dvere na výťahovej šachte konečne otvorili, nastúpil mladý pár s dvoma asi desaťročnými synmi dvojičkami. Potom sa presunul do vnútra starší pár.

Alexandra chvíľu premýšľala, či nastúpi do výťahu, ktorý teraz vyzeral ako rybami preplnená konzerva.

Len čo sa myšlienka zmaterializovala, zazdalo sa jej, že zacítila rybaciú vôňu pochádzajúcu z rodinky.

Predtým, než sa dvere stihli zavrieť, predsa len vstúpila do výťahu.

Načiahla sa pred nosom jedného z chlapcov k tlačidlu.

Zistila, že štrnásť poschodie je už stlačené.

Usmiala sa na matku detí, ktorá opätovala jej úsmev a potom sa vášnivo prihovorela k staršej žene.

Dvere sa otvorili a tentokrát to bola ona, ktorá vystúpila prvá. Za ňou sa rozbehli deti napomínané starými rodičmi. Niečo zakričali naspäť a rodičia im dačo odvrkli. Nato sa zastavili pred jednými z dvier. Alexandra zistila, že to bolo číslo ich izby. Vytiahla z kabáta kľúč, a aj keď si pamätala číslo izby, pre istotu sa na ňu pozrela. Nemýlila sa - 1418.

Chlapci nedočkavo podupkávali pred dverami.

Alexandra sa pozrela na ceduľku, ktorá označovala číslo izby a zistila, že stoja pred číslom 1418. Pred jej izbou.

„Nehnevajte sa, ale to bude nejaký omyl.“ - prihovorela sa k mladej žene, ale ona na ňu iba nechápavo pozerala.

„Toto je číslo mojej izby.“ - ukazovala na svoju kartu.

Žena sa rozhovorila po čínsky, pridala sa k nej aj mladý muž, kým staršia žena vsunula do zámky kartu, a keď sa dvere otvorili, deti vbehli dnu.

Alexandra sa snažila ešte niečo namietat', ale nakoniec to vzdala. Nežne odstrčila mladú Číňanku od dverí a vošla do izby. Uvidela tri manželské postele. Znova skontrolovala číslo na svojej karte, ako i ceduľku na dverách.

„Očividne je to vaša izba. Ospravedlňujem sa.“

V namosúrenej nálade sa otočila na opätku. Môže ísť znova dole. Ešte počula hlasnú vravu v čínštine. Ako obyčajne svojím správaním rozvírila hladinu. Nebola to však jej vina, že nehovorili po anglicky.

Privolala výťah a tentokrát d'akovala, že v ňom bola sama. Keď sa dvere otvorili na prízemí, uvidela mentálne a duševne narušených súrodencov.

Ten so psychickou poruchou nepočkal, kedy vystúpi z výt'ahu, vošiel rýchlo dnu a stlačil tlačidlo poschodia práve, keď sa Alexandra pobrala na odchod. Zrazila sa však s chlapcom s Downovým syndrómom. Zatarasil jej cestu a uprene sa na ňu pozeral.

„Dovolíš?“ - ozvala sa.

Chlapec sa ani nepohol. Namiesto neho sa ozval jeho brat:

„Nastúp už ty trdlo! Čo tam stojíš ako nemehlo?“

Chlapec zdvihol voľnú ruku a pohladil rukáv jej kabáta. Mykla sa.

Psychicky chorý muž drsne potiahol brata za ruku, vtiahol ho dnu, a tým dal možnosť Alexandre prejsť.

Keď sa dvere na výt'ahu zatvorili, vydýchla si. Cítila sa trápne. Vždy sa cítila akosi nie vo svojej koži v spoločnosti retardovaných.

Povzdychla si. Zamierila znova na recepciu.

„Dobrý deň! Ako vám môžem...“ - začala recepčná, ale Alexandra ju hneď prerušila.

„Mám zlé číslo izby.“

„Nefunguje vám karta?“

Zobrala od Alexandry kartu, ktorou ešte pred chvíľou mávala recepčnej pred nosom.

„Hneď vám ju naprogramujem ešte raz.“

„S kartou je všetko v poriadku. Ale s izbou už pomenej.“

Recepčná sa na ňu ustráchané zahľadela.

Alexandra teda zmenila tón.

„Čínska rodina a ja sme dostali rovnaké číslo izby.“

„To nie je mož...“

„Je to možné!“ - Alexandra zvýšila hlas.

„Hneď sa na to pozriem, pani.“

Niečo naťukala do počítača. Ospravedlňujúco sa pozrela na Alexandru.

„Je mi to ľúto, neviem ako sa to mohlo stať. Môžem vám dať izbu číslo 1411. Je ešte voľná.“

„Nemáte izbu na nejakom inom vyššom poschodí?“

„Štrnásť poschodie je najvyššie.“

Alexandra sa zarazila. Vo výťahu na tlačidle videla číslo pätnásť, ale azda to nepatrilo poschodiu, ale viedlo na strechu.

„Poschodie podo mnou?“

Recepčná sa pozrela znova do počítača. Pokrútila hlavou. „Iba na piatom a siedmom poschodí mám voľné izby.“

„Tak teda zoberiem izbu číslo 1411.“ - rezignovala.

„Je s výhľadom na hory?“

„Čiastočne.“

Recepčná jej rýchlo podala novú kartu.

„Ešte raz sa ospravedlňujem za nepríjemnosti.“

„To sa stáva, Dolores.“ - Alexandra sa už pokojnejšie usmiala na recepčnú, ktorej meno prečítala na vizitke, ktorú mala pripnutú na blúzke uniformy.

Pôvodne plánovala, že si najprv pozrie izbu, potom sa vráti pre kufor.

Ale keďže musela zísť znova dole a začala ju pobolievať hlava z dlhej cesty a zvukov, ktoré vydávali automaty, rozhodla sa, že pôjde pre kufor hneď.

Pozrela sa na luxusné zlaté hodinky. Ukazovali pár minút po šiestej. Vonku sa už úplne zotmelo. Otvorila kufor auta a vybrala svoju batožinu. Zistila však, že auto vedľa nej zaparkovalo príliš tesne.

Vytiahla z kabelky telefón a odfotovala ho spolu s poznávacou značkou. Fotky plánovala neskôr zverejniť na spoločenskej sieti a pošťožovať sa na toho idiota.

Nahnevane zabuchla dvere úložného priestoru.

Schmatla kufor a vd'ačne sa usmiala na lokaja, ktorý jej znova otvoril dvere.

V miestnosti pre výťahy stál vysoký zarastený muž a voňal po starej kolínskej. Napriek jeho výzoru sa ukázalo, že je inteligentný. Dovolil jej nastúpiť ako prvej.

„Štrnásť poschodie.“ - informovala ho Alexandra.
Muž stlačil číslo štrnásť. Márne však čakala, že stlačí
aj ďalšie číslo. Keď sa dvere znova otvorili,
Alexandra vyšla ako prvá a muž ju nasledoval. Cítila
na sebe jeho pohľad. Ticho za ňou poznamenal:
„Zdá sa, že budeme susedia.“

Obzrela sa na neho pohľadom, ktorý prezrádzal, že si
neželá žiadny rozhovor.

Zastala pred číslom 1411 a kútikom oka sa pozrela
doľava. Naozaj boli susedia! Muž mal vedľajšiu izbu.
Vhupla rýchlo do izby a náhlivo za sebou zatvorila
dvere.

Cvakla dvoma bezpečnostnými zámkami a pritiahla
kufor vedľa postele. Cítila paranoju, ktorú živila vo
svojej mysli. Problémy s kľúčom izby, potom tí
retardovaní bratia a teraz tento muž. Bolo to znamenie,
aby nezostávala v tomto hoteli?

Na stolíku oproti uvidela papier so slovami:

Nevyrušovať! Potichu otvorila dvere, vykukla a rýchlo vyvesila ceduľku na dvere. Potom čo najtichšie za sebou zatvorila a zamkla na dva zámky.

Až vtedy sa porozhliadla. Zistila, že oproti dverám izby bolo obrovské okno, ktoré umožňovalo výhľad na okolité hory. Musela však pristúpiť tesne k nemu a pozrieť sa doprava, inak videla iba časť z nich. Aj to videla iba siluety hôr. Už bola takmer úplná tma.

Napravo pri dverách bol šatník, naľavo kúpeľňa spojená s toaletou. Vaňa s osvetlením bola pre ňu postačujúca. Všetko bolo čisté a vydezinfikované.

Posteľ bola veľká s bordovým prestieraním a so štyrmi vankúšmi. Vedľa postele z oboch strán stál drevený nočný stolík s lampou a na jednom z nich boli hodiny. Pred oknom sa rozprestieralo miesto na odkladanie vecí, alebo sedenie a pokojné sledovanie okolia za oknom.

Krémové žalúzie boli mierne odtiahnuté, tak ich zatiahla a zažala svetlo. Sadla si na posteľ. Nebola mäkká, ale ani tvrdá. Presne taká, akú mala rada. Oproti bol stolík s jednou stoličkou a zabudovaný televízor na stene. Odložila kabelku na jednu stranu postele a ľahla si na chrbát. Ostrá bolesť v hlave sa znova ozvala. Posadila sa a vybrala z kabelky balík tabletiiek proti bolesti. Jednu prehltila. Vo vedľajšej izbe zľava počula kroky. Zrazu zastali, posteľ zapukala a ozval sa televízny redaktor večerných novín.

Alexandra prevrátila oči. Rozhodla sa, že si dá horúci kúpeľ. Ten jej zvykol pomôcť. Kým napúšťala vodu, vyzliekla sa do spodnej bielizne a nastavila teplotu v izbe na vyššiu. Z kufra vytiahla hnedé nohavičky a tričko farby kaki s obrázkom hlavy medveďa uprostred, ktoré jej ledva zakrývalo zadok.

Pridala do vane penu, ktorú našla medzi ostatnými drobnosťami – pozornosťami podniku. Vypla si vlasy, vyzliekla zostávajúcu bielizeň a ponorila sa do horúceho voňavého kúpeľa.

Kúpeľ ju osviežil, avšak stále cítila tupú bolesť.

Oblekla si pripravené oblečenie, ktoré malo slúžiť ako pyžamo, z kufra vytiahla knihu nejakého neznámeho autora a vkĺzla pod prikrývku. Začítala sa, ale zvuky vychádzajúce z televízie z vedľajšej izby spôsobili, že sa nedokázala sústrediť. Zavrela knihu a hodila ju na nočný stolík. Bolo iba pol ôsmej večer, ani sa nemohla ísť sťažovať za rušenie nočného pokoja.

Mala som sa spýtať na to pätnáste poschodie? Čo keď recepcná klamala a je tu aj vyššie poschodie? Prečo som nenaliehala viac, aby ma presunuli niekam inam? Prebehlo jej mysl'ou. Zaškŕkalo jej v žalúdku.

Vynechala večeru.

Vytiahla proteínovú tyčinku a s chuťou sa do nej pustila. Bola jej obľúbenou. Povedala by, že sa stala na nej závislá, ale pre ňu závislosť znamenala niečo iné.

Zrazu niekto silno zabúchal na dvere oproti, až sa strhla. Vykukla cez kukátko a uvidela jedného z čínskych chlapcov, ktorý sa vzápätí stratil za dverami. Nazvala by ich talianskou rodinkou pre rozruch, ktorý narobili.

A dúfala, že rodinu úžasných už nestretne.

„Vypadni!“ - započula krik a srdce sa jej silnejšie rozbúchalo.

Uvedomila si, že ten psychicky narušený muž teraz vyhadzoval svojho brata z izby. Alexandra počula nezrozumiteľné prosby a plač. Neváhala.

Otvorila dvere a uvidela na konci haly chlapca s Downovým syndrómom klopať na dvere a opakovať meno:

„Igor... Igor...“

Vyšla z dverí nestarajúc sa, že je oblečená iba v tričku a v spodnej bielizni. Zamierila k nemu. Pristúpila k chlapcovi. Jej ruka sa pohla a spočinula na jeho pleciach. Chlapec začal nesúvisle vrieskať, akoby ho z kože drali.

„Nechaj! Nechaj!“ - krútil sa, len aby sa vymanil spod jej dotyku.

Alexandra rýchlo odtiahla ruku. Na to sa dvere na izbe číslo 1409 otvorili.

„Čo to robíte?“

Muž bol pri nej jedným skokom.

„Snažím sa ho upokojiť... ten druhý...“ - snažila sa vysvetliť situáciu.

Chlapec neprestával kričať.

„Chod'te preč!“

„Ale...“ - chcela niečo namietat'.

„Chod'te preč! Nechajte to na mňa!“

Alexandra odstúpila, ale pohľad zarasteného muža ju prinútil ustúpiť do väčšej vzdialenosti, odkiaľ však mohla sledovať dianie a upokojujúci hlas muža.

Uvedomila si, že dvere na izbe číslo 1412 sa tiež otvorili a celá „talianska rodina“ vykukla. Alexandra sa obzrela a uvidela ďalšie neidentifikovateľné hlavy vyzerajúce cez dvere vlastného bezpečia izby.

„To je v poriadku! Neublížim ti.“

„Nechaj! Nechaj!“ - kričal chlapec.

„Moje meno je John. Aj ja mám brata asi v tvojom veku. Aj on sa zvykne báť. Vieš, čo robíme, keď má strach?“

Alexandra sa skepticky pozerala na celé dianie.

„Hráme sa na neviditeľných.“

Chlapec náhle prestal kričať. Nepozrel sa však na muža. Stál tesne pri dverách s hlavou opretou o dvere a jemne do nich narážal.

Vedľa nej prešiel starší muž so sivými vlasmi a žena

v rovnakom veku. Nevšímajúc si zvedavé pohľady zamierili ku chorému chlapcovi a Johnovi.

„Čo sa to tu deje?“ - spýtal sa postarší muž.

Chlapec prestal búchať hlavou o dvere a obzrel sa.

„Kto ste?“ - spýtal sa John.

„Sme rodičia tohto chlapca.“

„John.“ - predstavil sa.

Alexandra postúpila k nim.

„To je váš syn?“ - ukázala na chlapca.

„Áno!“

Matka objala mladého muža, ktorý sa chvíľku zdráhal, ale potom sa oddal rodičovskej láskyplnej náručí.

„Igor... vyhodil ma... povedal...“ - začal horlivo rozprávať.

„Ja viem, zlatko! Ja viem!“ - upokojovala ho matka.

Alexandra k nim pristúpila.

„Neviem, čo sa presne stalo. Počula som tlmené zvuky. Ten druhý vyhodil tohto chlapca z izby.“ - ukázala na choré dieťa.

„Emanuel.“ - informoval ju otec chlapca o mene. Alexandra prikývla.

„Po celý čas mu nadával. Prišla som pred... Johnom.“ - pozrela sa na zarasteného muža, akoby sa uistovala, že dobre počula jeho meno.

„Chcela som ho utíšiť, ale...“

„Je chorý.“

„To ho ešte neoprávňuje, aby sa s ním takto správal.“

„On je chorý.“ - muž ukázal na zatvorené dvere.

Alexandra si uvedomila, že hovorí o staršom chlapcovi. „Veľmi chorý.“ - dodal muž.

„Mám brata s Downovým syndrómom.“ - vyslovil John. „Dúfam, že to už bude teraz v poriadku.“

Rodičia pochopene prikývli.

„Pod', Emanuel, pozrieš sa akú má izbu mama s otcom?“ Chlapcovi sa rozžiarili oči.

„Ďakujeme!“ - starší muž sa obrátil k Johnovi nevšímajúc si Alexandru.

Ten iba prikývol. Nato sa všetci traja otočili a pobrali sa do izby oproti. Dvere na ďalších izbách sa tíško zatvorili. Alexandra a John osameli.

„Čo som urobila zle?“ - spýtala sa, keď odchádzali do svojich izieb.

„Nemala ste sa ho dotknúť.“

„Ako som to mala...“

„Nemohla ste to vedieť. Dáma ako vy, má určite iné problémy.“ - John kývol hlavou a zanechal Alexandru s otvorenými ústami stáť pred dverami svojej izby.

Musím si zapáliť. Nikto jej nepovedal, že odvykanie bude ľahké, ale nemyslela si, že keď sa rozhodne zmeniť niečo vo svojom živote k lepšiemu, narazí na

problémy, ktoré jej prinesú prekážky na ceste k splneniu svojho predsavzatia.

Prišla sem, aby našla pokoj a prekonala sama tých pár dní, kým sa zbaví abstinenčných príznakov.

A popritom našla rodinku úžasných, dementných a kripla. Perfektný deň na predsavzatie.

Hodila sa na posteľ a rozplakala sa. Doteraz silná a nezávislá žena sa premenila na malé zranené dievčatko.

Dáma ako vy, má určite iné problémy, zneli jej v hlase Johnove slová. Dotkli sa jej. Cítila ich tiaž na svojom srdci.

Pohľadom zachytila nočné hodiny. Ukazovali osem hodín dvadsať minút. Keď nefajčíte, čas plynie veľmi pomaly.

Schmatla kabelku a zamierila k dverám. Videla tabakový obchod na prízemí. Stačí, ak zavolá výťah. S rukou položenou na kľučke však prišli ďalšie myšlienky.

„Znova to vzdáš. Si slaboch, zbabelec.“

Som na dovolenke. Nemala by som prestať fajčiť práve teraz.

„Nie si na dovolenke. Si na odvykacej kúre.“ - rozprávala sa sama so sebou.

Zložila ruku z kľučky. Položila kabelku na stôl a otvorila minerálku. Hltavo sa z nej napila.

Potom vybrala z kabelky ďalšiu proteínovú tyčinku.

S chuťou sa do nej pustila. Vedela, že tým zaženie dotieravé myšlienky iba na chvíľku. Ďalšie myšlienky sa však nemali ani možnosť ozvať. Začula silné zabúchanie na dvere.

Vyskočila z postele a pozrela sa cez kukátko von. Pri dverách nevidela nikoho. Chvíľu načúvala, ale nepočula nič. Pootvorila dvere a vykukla. Na chodbe nebolo nikoho. Už chcela zavrieť dvere, keď na konci chodby uvidela ženu v stredných rokoch. Nemala pri sebe žiadny kufor, iba veľkú cestovnú tašku

prehodenú cez ramená, ktorá spôsobovala, že bola mierne ohnutá doprava. Pozrela sa na Alexandru, keď prechádzala popri jej dverách. Niečo vo výraze jej tváre sa jej nezдалo. Mierne kývla hlavou na pozdrav a Alexandra odpovedala rovnako kývnutím.

Zastala až na konci haly. Alexandra sa stiahla dovnútra.

Prebehli ňou zimomriavky. Pridala na kúrení. Chlad z chodby prešiel i do jej izby.

Prebudila sa na hlasnú vravu. V prvej chvíli nevedela, kde sa nachádza, ale v ďalšej chvíli už bola na nohách a vyzerala von dverami.

V hale bolo mnoho hostí a pobejúci personál, ktorý vchádzal a vychádzal z izby, ktorá sa nachádzala na pravej strane od Alexandry, štyri izby od nej. Zrazu pribehli ľudia v nemocničných plášťoch a tlačili pred sebou vozík. Jej oči zaregistrovali číslo dverí 1418.

Takmer pri každých dverách postávali zvedaví hostia. Napadlo ju, že nemohla spať veľa, lebo sa cítila rozospatá a unavená.

„Zachovajte pokoj!“ - jeden zo zamestnancov sa pokúšal upokojiť hostí vyzerajúcich z izieb.

Čínska žena držala za ruku oboch chlapcov, ktorí boli úplne priklincovaní k podlahe. John práve prechádzal vedľa jej dverí a mal namierené k dverám, v ktorých sa stratili muži v bielych plášťoch.

Alexandra ho chytila za rukáv.

„Čo sa stalo?“ - spýtala sa šeptom.

„Práve sa to snažím zistiť.“ - pozrel sa jej na ruku.

Pustila ho.

Dáma, ktorá tam bola s mladším mužom sa rozprávala s jedným z pracovníkov hotela, ale Alexandra z ich rozhovoru nezachytila nič.

Chlapec s Downovým syndrómom sa hýbal v rytme dopredu a dozadu. Tú melódiu počul iba on. Jeho brat opakoval:

„Sakra! Sakra!“

Ich rodičia stáli zdesení pri nich a pozerali sa smerom do izby, kde sa muselo udiat' niečo hrozné.

Jej pohľad sa stretol s mladým mužom, ktorý stál vedľa tej dámy. Nazývala ju v duchu týmto pomenovaním, lebo vhodnejšie jednoducho nenašla. Musela odvrátiť pohľad, lebo ten jeho jej spôsobil nepríjemný pocit. Mimovoľne potiahla tričko nižšie. Až príliš si ju premeriaval.

Zrazu uvidela bledého Johna, ktorý sa ponáhl'al von z izby číslo 1418.

„Jack?“ - vyzvala ho.

Pozrel sa jej do očí a ona zostala zarazená. Videla v nich hrôzu.

„Čo sa tam deje?“ - ukázala hlavou smerom k izbe.

„To... nechcete to vedieť.“ - jeho slová však boli prerušené hlasnými výkrikmi.

Alexandra sa rýchlo otočila.

Muži v bielych plášťoch vynášali na nosidlách ženu, asi štyridsiatničku. Mala pripútané ruky aj nohy. Jej telo sa zvíjalo, otáčala hlavou na jednu, potom na druhú stranu a hlasno artikulovala.

Jej slová však nedávali význam. Zrazu sa jej hovor ustálil a Alexandra počula:

„Et dimítte nobis débita nostra... 1“

Pozrela sa na Jacka. Jeho tvár bola nemenná.

„Čo sa jej stalo?“ - spýtala sa hlasnejšie.

„Prosím, choďte späť do svojich izieb. Máme všetko pod kontrolou.“ - jeden z pracovníkov prešiel vedľa nej.

„Slúžiť mu budeš i ty, lebo z neho si sa narodila!“ - povedala žena najprv po anglicky a potom po latinsky, pričom ukázala na Alexandru.

Prešli ňou zimomriavky. Ošetrovatelia zabočili doľava a stratili sa v miestnosti pre výťahy.

„Posadnutý diablom... Každý, kto je vinný... Stretne ho!“ Počuli ešte ženine výkriky, ktoré zrazu ustáli ako sa dvere na výťah zatvorili.

Rodičia Igora a Emanuela sa prežehnali.

„Rozumiete tomu?“

John neodpovedal.

„John!“

Pozrel sa na ňu a pokrútil hlavou.

„Asi má epileptický záchvat.“

Alexandra videla v jeho očiach pochybnosti.

V miestnosti sa objavil ďalší z pracovníkov. Žena stredných rokov, s čiernymi vlasmi, ktoré mala utiahnuté do uzla a v čierno-bielej uniforme.

„Prosím vás, pokojne sa oddajte svojej činnosti.

Nenechajte sa vyrušovať. Už je všetko v poriadku.“

„Prosím vás, môžete nám povedať, čo sa stalo?“ - ozvala sa dáma.

„Pani mala epileptický záchvat.“ - odpovedala jej pracovníčka.

„To je hrozné!“ - blondínka si chytila ústa a pokývala hlavou.

Alexandra sa pozrela na Johna.

„Ako ste to vedel?“

„Videl som...“

„Čo ste videl?“

Neodpovedal.

Niečo sa jej na tom celom nepozdávalo.

Dvere na izbách sa potichu zatvorili.

„Je to v poriadku.“ - pohladila ju za rameno pracovníčka, keď prechádzala okolo nej.

„Nestrachujte sa.“

Alexandra sa na ňu usmiala. Vtom jej niečo napadlo.

„Bola Španielkou?“

„Nie, prečo?“ - vyzvedala pracovníčka.

„Myslela som si, že hovorila po španielsky.“

„Taliansky.“ - opravil ju John.

Pracovníčka sa usmiala a odzdravila sa. Alexandra vytreštila oči na Johna, ale ten sa iba usmial a vyslovil: „Počula ste. Všetko je v poriadku. Dobrú noc!“

Cítila sa ako nemehlo. Stála tam ešte chvíľku, potom sa rýchlo pobrala do izby. Hodiny ukazovali dvadsať minút po polnoci.

1967

„Doniesla si dovnútra mlieko?“

„Áno, mami!“

„Tak si rýchlo daj zásteru a pomôž mi so šúpaním zemiakov!“ - prikázala matka.

Desaťročná Taťjana urobila, ako jej matka nakázala.

Otec mal byť doma o hodinu. Pracoval v továrni a dovtedy musela byť večera nielenže pripravená, ale stôl prestretý a jedlo vhodné akurát na konzumáciu.

Otec bol hlavou rodiny a jediným, kto prinášal peniaze do domu. Matka bola domácou, keďže ju kvôli chorobe nikde nechceli zamestnať. Malá

Taťjana nevedela, o akú chorobu ide. Videla iba, že jej chôdza sa z času na čas zhoršovala a ruky sa jej triasli viac než pred pol rokom.

Súrodencia nemala a preto všetka práca a výpomoc okolo domu a domácnosti po škole pripadla na ňu. Bývali na vidieku v ruskej dedine Novoyemakovka v regióne Omsko. Chovali tri kravy, dve prasce, sedem sliepok a jedného kohúta, ktorý ich každé ráno, presne o šiestej, budil svojim kikiríkaním. Jedinou pýchou celej dediny bola staršia žena, ktorá bola prvotriednou dojičkou už od nepamäti. Bývala v starej chatrči, ktorú zdedila ešte po svojich rodičoch a starala sa o kravy na blízkej farme. Bolo ich vyše sto a všetky pomenovala menami. Tatjana počula tento príbeh snád' stokrát, ale vždy sa divila, ako si tá žena dokáže pamätať toľko mien. Niekedy, keď bola ešte menšia, ju chodila navštevovať a vždy, keď stará žena mala čas, jej poukazovala kravy a povedala ich mená. Tatjana sa snažila zapamätať aspoň polovicu z nich, ale nepodarilo sa jej to. Tatjana vždy túžila po súrodencovi.